

[Valdemar Thomsen.]

Næringsværdier, der nu ødes i en Produktion, som ofte kun gør Fortræd, er der mere end Brug nok for til Menneskeføde, om ikke her i Landet, saa hos vore nordiske Brødrefolk, specielt da i Finland. Der tales saa meget om nordisk Samfølelse og Fællesskab. Vilde det være for stort et Offer, om vi her i Danmark i Stedet for at drikke vort gode Korn op i Form af Øl og Spiritus overlod en Del af det til det saa urimelig haardt ramte Finland? Ja, jeg spørger kun.

Vedrørende Fradragsreglerne i Kornloven gør jeg opmærksom paa, at det i § 4 hedder, at der skal betales faste Priser, og at de i Paragraffen anførte Priser reguleres med 15 Øre pr. Pund hollandsk Vægt indtil 3 Pund op og 5 Pund ned. Ordlyden er ikke til at misforstaa, og derfor kan jeg ikke begribe, at Landbrugsministeren uden videre, som det skete i Bekendtgørelsen af 10. Juli, kan fastsætte, som det hedder i denne Bekendtgørelses § 7, Stk. 2, at der ud over det Loven bestemmer, skal fradrages fra 30 til 50 Øre pr. Pund hollandsk Vægt for letvægtige Kvaliteter. Senerehen blev disse voldsomme Fradrag sat ned, men de er altsaa ikke i Overensstemmelse med selve Kornloven. Hvis det virkelig kan tolereres, at Administrationen paa egen Haand regulerer de saakaldte faste Priser efter For-godtbefindende, ja, saa kan det jo være nogenlunde ligegyldigt, hvilke Bestemmelser Rigsdagen fastsætter.

Angaaende Bladhold og Installation af Radio i Ministerierne maa jeg, ogsaa efter at Arbejds- og Socialministeren har forsøgt et Forsvar, fastholde min Anskuelse, der for øvrigt fuldstændig falder sammen med Hovedrevisoratets, som vel ingen tør beskylde for at være smaalig. For mig er det navnlig et Principspørgsmaal, om der paa offentlige Kontorer skal holdes Aviser til Personalet. I det private Erhvervsliv sidder man ikke og læser Aviser i Kontortiden, og det er absolut en Uskik, naar det tillades i Centraladministrationen, ja, ikke nok med at det tillades, men naar Staten betaler Bladene, ligger der jo alene deri en Opfordring til Personalet til ogsaa at læse dem. Derfor gentager jeg, hvad jeg har sagt, at hvis det er paa Embeds Vegne, man i Ministerierne læser Aviser, saa maa man anstændigvis ogsaa læse Provinsbladene, idet Provinsen selvfølgelig har Krav paa samme Hensyn, som der vises København. Den højtærede Ministers Forklaring om, at det var nødvendigt at følge med, hører ingen Steder hjemme. Hvis Publikum vil i Forbindelse med Ministeren eller Ministeriet

eller har noget at sige dem, kender de jo Adressen paa begge Dele, og for øvrigt maa man vel gaa ud fra, at Statens Embedsmænd ligesom andre læser Blade i deres Fritid, og man tør maaske ogsaa gaa ud fra, at de vil være opmærksom paa Ting, der vedrører deres Embedsvirksomhed.

Ministerens Bemærkning om, at Børneforsorgen og Ministeriet nødvendigvis af Hensyn til en eventuel Evakuering maa aflytte Radioudsendelserne, er saa bundkomisk, at jeg ikke forstaa, at Ministeren vil fremsætte den. Vilde det ikke være nok saa praktisk, vil jeg spørge Ministeren, om man i Stedet for at holde Døgnvagt ved flere Radioapparater traf Aftale med de paagældende Myndigheder, der maaske bor i samme Hus — det ved jeg ikke —, om at Kontorer, der har en særlig Interesse i Evakuering, hurtigst muligt faar Underretning? Efter Forklaringen, vi fik af Arbejds- og Socialministeren at dømme, tror jeg, at det ærede Medlem Hr. Ragers Bemærkning forleden om, at ingen Minister er Helt over for sine Embedsmænd, i særlig Grad vil passe paa Arbejds- og Socialministeren.

Den Omstændighed, at den højtærede Finansminister ikke trods min Opfordring kom ind paa Spørgsmaalet, tager jeg som Tegn paa, at der her er rørt ved et ømt Punkt, som forhaabentlig i den kommende Tid vil blive rettet.

Med Hensyn til den højtærede Trafikministers Bemærkninger om Bekostningerne ved Udbringning af Øl ved Statsbanernes Værksteder i Aarhus og København maa jeg fortsat finde det fuldkommen urimeligt, at der betales 26 000 Kr. for at faa udbragt Øl til Arbejdere ved disse Værksteder, men jeg maa sige, at jeg er tilfreds med, at Ministeren lover at have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold.

Det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen gav, da han havde Ordet, Udtryk for stor Forargelse over, at jeg i mit første Indlæg havde antydnet, at Samarbejdspartierne ikke som Helhed stod bag de forskellige Regeringserklæringer; en saadan Antydning er, sagde det ærede Medlem, uredelig Tale. Heroverfor maa jeg protestere, idet jeg tør hævde, at der ikke i min Antydning, som det ærede Medlem aabenbart forudsætter, laa noget som helst i Retning af ond Vilje. Den var dikteret af en efter min Mening begrundet Formodning og af Sorg over, at der mellem ansvarlige Danske ikke syntes at være Enighed om det allervigtigste, hvilket for mig personligt er den væsentligste Aarsag til, at jeg maa være i Opposition. Nu sagde